

Ingrid Rasmussen om Baltikum, og udenrigsministeren bruger det også.

Jeg vil godt høre, hvad man mener om det problem, der så opstår, hvis nu NATO bliver udvidet op til disse grænser, for så vil Rusland jo være et sikkerhedspolitisk tomrum. Og det er ikke engang helt løgn. Det er jo en af grundene til, at russerne – også de demokratiske russere – reagerer, som de gør. De vil opleve sig selv i en situation, hvor pagten altså beslaglægger hele det øvrige europæiske område, og så vil de opfatte sig selv som et sikkerhedspolitisk tomrum.

Jeg mener, at ordet er tosset, men det begynder at få et reelt indhold igen. Og så vil de naturligvis reagere og prøve på at udfylde deres eget tomrum med mange flere våben, med oprustning osv. og prøve at skabe de nye alliancer, som de kan komme af sted med, for at få udfyldt det tomrum. Det er konsekvensen af tomrumstankegangen.

Knud Enggaard (V):

Først tak til udenrigsministeren for en relevant besvarelse af forespørgslen.

Jeg vil i øvrigt starte med at sige, at jeg finder det rigtigt først at henvise til debatten den 24. november 1994. Det var en debat, der blev rejst af Fremskridtspartiet på et tidspunkt, som var utrolig aktuelt for spørgsmålet, og vi havde en lang og god debat, som fylder en hel lille bog i referatet. Den sluttede med, at et stort flertal vedtog en dagsorden, som dengang var dækkende for situationen, og som efter Venstres opfattelse fremdeles er et dækkende udtryk for, hvad et Folketing i dag bør mene om det spørgsmål.

Jeg skal for en ordens skyld referere den – det er altså ikke noget forslag til en dagsorden, men et referat af en allerede vedtaget dagsorden:

»Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for, at en udvidelse af NATO kan ske inden for rammerne af en europæisk sikkerhedsordning, som sikrer stabiliteten i Europa, at arbejde for, at de baltiske lande sikres samme muligheder i forhold til NATO som landene i Central- og Østeuropa, at arbejde for en yderligere styrkelse af Partnerskab for Fred-initiativet, som er et trin på vejen mod NATO-medlemskab, og at arbejde for en styrkelse af CSCE på det sikkerhedspolitiske område.«

Dette er efter Venstres opfattelse en dækkende beskrivelse af det, som regeringen bør arbejde for på disse felter. Vi behøver derfor ikke

nogen ny tekst. Det vil kun kunne forvirre offentligheden og omverdenen, hvis vi i dag begynder at brodere på dette og skabe andre fortolkninger.

Dernæst vil jeg anføre, at det er vigtigt at konstatere, at regeringen ikke har ændret opfattelse med hensyn til en positiv og åben holdning til ønsket fra de central- og østeuropæiske lande om at blive integreret i de vestlige samarbejdsstrukturer. Derfor kunne vi som sagt have nøjedes med at bekræfte den dagsorden, der blev vedtaget den 24. november 1994.

Men et par kommentarer er vel alligevel på sin plads, for der er jo sket nogle ting siden, som understreger betydningen af disse ting.

NATO har styrket sin stilling og betydning gennem engagementet i Eksjugoslavien, og at forbindelsen USA-Europa i dag er stærkere, end den var på dette tidspunkt i 1994, er glædeligt. Det skyldes jo ikke mindst det amerikanske engagement i freden i Bosnien. Hele denne indsats støttes så af en kreds af lande. Jeg vil nævne Ungarn, der lægger forsyningsbase til, og at Polen, Sverige, Finland og Rusland er med i den fælles indsats, og det er vel et godt udtryk for, at der her er en fornuftig udvikling i gang. Det er også et udtryk for, at der er god vilje til at samles om en stor opgave. Venstre er tilfreds med denne udvikling, og vi har støttet den danske indsats heri helhjertet.

Vi har videre set rapporten om, hvordan NATO kan udvides. Det er et skridt på vejen mod den udvidelse mod Øst, som det store flertal her i salen jo er enige om er målet.

Blandt de naturlige forpligtelser, som kommende medlemmer må leve op til, synes jeg der er grund til at fremhæve gode vilkår for mindretallene, og lad os håbe, at udviklingen også i det store Rusland kan være sådan, at man har råd til også at give nationaliteterne i Rusland en mulighed for, at man dér kan have en større grad af selvstændighed.

Der er vel ingen, der i sig selv ønsker nye skillelinjer i Europa, men når det er sagt, så må det også tilføjes, at det udtryk på ingen måde må opfattes i Rusland som en vetoret imod, at NATO udvides. Udtrykket »ingen nye skillelinjer« er jo i det hele taget noget, som man skal være sig for at føre frem i absolut form, for skillelinjer under en eller form vil jo altid kunne eksistere, men de behøver ikke at være skadelige.

Når man hører russiske politikere, herunder ministre, udtale sig om NATO før og navnlig